

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Прача Олександра Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 6 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“

м. Київ
5 квітня 2018 року
№ 21-1(II)/2018

Справа № 3-112/2018 (4716/17)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Шапгали Наталі Костянтинівни (секретар колегії) – головуючої,
Запорожця Михайла Петровича,
Мойсика Володимира Романовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Прача Олександра Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 6 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 31, ст. 545) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся громадянин Прач О.М. з клопотанням визнати такими, що не відповідають частині п'ятій статті 125 (за конституційною скаргою – частина четверта) Конституції України (є неконституційними), положення пункту 6 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами (далі – Закон), якими встановлено, що „Верховний Суд України, Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ, Вищий господарський суд України, Вищий адміністративний суд України діють у межах їх повноважень, визначених процесуальним законом, до початку роботи Верховного Суду у складі, визначеному цим Законом, та до набрання чинності відповідним процесуальним законодавством, що регулює порядок розгляду справ Верховним Судом у складі, визначеному цим Законом“.

Автор клопотання стверджує, що наведені положення Закону, застосовані в остаточному судовому рішенні, порушують його права, гарантовані статтями 41, 55, 61 Конституції України, а також не узгоджуються з її приписами частини п'ятої статті 125. Таке порушення він вбачає в тому, що саме на підставі оспорюваних положень Закону суди України вирішили його справу в порядку, передбаченому Цивільним процесуальним кодексом України в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (далі – Кодекс). На переконання Прача О.М., його справа як публічно-правовий спір належить до юрисдикції адміністративних судів і має розглядатися в порядку адміністративного, а не цивільного судочинства.

Автор клопотання зазначає, що в липні 2016 року він звернувся до Ленінського районного суду міста Полтави зі скаргою на дії і бездіяльність державного виконавця та виконувача обов'язків начальника Ленінського (з 22 серпня 2016 року – Подільського) відділу державної виконавчої служби міста Полтави Головного територіального управління юстиції у Полтавській області під час здійснення ними виконавчого провадження про стягнення з нього аліментів на утримання доньки до досягнення нею повноліття.

Апеляційний суд Полтавської області ухвалою від 9 листопада 2016 року залишив ухвалу Ленінського районного суду міста Полтави від 12 вересня 2016 року без змін і відмовив автору клопотання у задоволенні вказаної скарги на підставі положень Закону України „Про виконавче провадження“ та Сімейного кодексу України.

Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ, посилаючись на положення пункту 6 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону, розглянув справу в порядку, передбаченому Кодексом, і ухвалою від 21 червня 2017 року відхилив касаційну скаргу Прача О.М., залишивши оскаржувані ухвали судів першої та апеляційної інстанцій без змін. Названа ухвала суду касаційної інстанції є остаточним судовим рішенням у справі автора клопотання, що відповідає вимогам прийнятності конституційної скарги, встановленим пунктом 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, в частині вичерпання всіх національних засобів юридичного захисту.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо

неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу неприйнятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77). Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу, стверджуючи про невідповідність оспорюваного закону України (його окремих положень) Основному Закону України (неконституційність), повинен навести аргументи, які б свідчили про обґрунтованість змісту і вимог конституційної скарги.

Аналіз клопотання дає підстави для висновку, що Прач О.М. не навів обґрунтування тверджень щодо невідповідності Конституції України (неконституційності) положень пункту 6 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону.

У конституційній скарзі свою аргументацію він побудував на припущенні, що його спір є публічно-правовим, а тому має вирішуватись відповідно до частини п'ятої статті 125 Конституції України у порядку адміністративного судочинства. Водночас правового зв'язку між оспорюваними положеннями Закону та вказаним приписом Основного Закону України не вбачається, оскільки предмет регулювання положень пункту 6 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону не стосується розмежування юрисдикційних повноважень судів України з питань оскарження рішень, дій або бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби під час виконання ними судових рішень у цивільних справах. До того ж з матеріалів конституційної скарги випливає, що питання зміни юрисдикції не було предметом судового розгляду при вирішенні спору Прача О.М. по суті.

Отже, автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо невідповідності Конституції України (неконституційності) оспорюваних

положень Закону, чим не дотримав пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Крім того, Прач О.М. не зазначив відомостей про нормативно-правові акти, на які він посилається в конституційній скарзі, та не додав їх копій, чим порушив вимоги пункту 7 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2.2. Аналіз конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вказує на те, що Прач О.М., звернувшись до Конституційного Суду України із клопотанням про визнання неконституційними оспорюваних положень Закону, фактично оскаржує обґрунтованість остаточного судового рішення у його справі, що набрало законної сили, і намагається здійснити перевірку його законності. Однак Конституційний Суд України не наділений повноваженнями щодо перевірки законності та обґрунтованості прийнятих судами рішень і правильності застосування ними норм законодавства (стаття 150 Конституції України, стаття 7 Закону України „Про Конституційний Суд України“).

Таким чином, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України дійшла висновку про необґрунтованість змісту та вимог конституційної скарги Прача О.М.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Прача Олександра Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 6 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Запорожець М.П.

Мойсик В.Р.

Шаптала Н.К.